

ZAPOMENUTÉ

ZAKLÍNADLO

K. VELIŠKOVÁ

L. ZROSTLÍKOVÁ

K. ŠACHOVÁ

B. SALAJOVÁ

E. ŽUKOV

ZG

Prolog

Náš příběh začíná v New Jersey, kde ve veliké vile, usazená ve svém oblíbeném křesle, čte světově proslulá žena Anna Evansová další ze svých příběhů. Proč zrovna ona je takto slavná? Odpověď je jednoduchá. Už pěkných pár let je z ní věhlasná spisovatelka všemožných fantasy příběhů pro děti.

Anna je vysoká, hubená a pohledná žena s blondátými vlasy po ramena. Na kulatém obličejí jsou nápadné její veliké jasně zelené oči, které jí dokonale ladí k výrazným rtům. V oblíbě má volnější oblečení, ale jelikož je známá osobnost, nosí spíše džíny a k nim nějakou halenku. Na oči si dává malou vrstvu řasenky, což svědčí o tom, že může být krásná i bez „tuny“ make-upu.

Dříve Anna psala své knihy převážně chmurné, tedy spíše pro starší, ale když poté zjistila, že i jí samotnou občas tyto příběhy děsí, a v noci se jí zdály sebezničující noční můry, rozhodla se, že se radši začne věnovat veselým a naučným knihám pro děti.

Tato žena má velice známou a dojemnou minulost, která se odehrála, když Anně bylo pouhých třináct let.

Nicméně ona je hlavním důvodem, proč dříve psala takové ponuré knihy a proč jí to později tolik lezlo na mozek. Právě v tomto jejím věku byl rok 2001 a toho osudného dne její matka Hannah, která pracovala v Manhattanu ve

Dvojčatech, byla zabita teroristy. Ovšem Anna se tou dobou se svými rodiči vůbec nehodlala bavit a raději se celé dny procházela po ulicích se svými kamarády a naposledy, co se se svou matkou viděla, bylo, když se pohádaly, Anna práskla dveřmi a opět jako blesk běžela na sraz se spolužáky. Až po ztrátě matky si uvědomila, jak moc ji měla ráda a jak moc jí chybí.

Velice dlouho se s touto událostí vyrovnávala, až měla občas pocit, že na tomto světě nemá co dělat. Ale za pomoci svého staršího bratra Olivera, který se o Annu po celou dobu staral i přesto, že pro něj byla tato ztráta také obrovská, ale hlavně také díky jejímu psychoterapeutovi Thomasovi Grayovi, začala v patnácti letech žít opět normální život bez jakýchkoliv návratů k minulosti. Až po několika letech začala na tyto časy vzpomínat, kvůli smrti jejího již blízkého přítele Thomase Graye a napsala o tomto příběhu knihu. Toto její dílo se stalo vyhlášeným a později také knihou desetiletí, tak se Anna rozhodla, že napíše další takové knihy, ovšem už ne podle skutečných příběhů, ale vymyšlené, občas i fantasy, ale pořád byly dočista všechny truchlivé a skličující, tudíž se myšlenkami neustále vracela k nešťastným časům.

Od dvaceti jedna let píše smyšlené příběhy pro děti od čarodějnic, upírů, skřítků až po mimozemšťany. Je dětmi milovaná a obdivovaná a cítí se takto nadmíru spokojená, avšak někteří Annu považovali za zvláštní, protože pravdou je, že po tolika letech psaní o takových fiktivních postavách ji přemlouvalo, aby věřila, že skutečně existují.

Právě teď si ve své pracovně čte svůj oblíbený příběh, jehož je autorkou, s názvem *Zapomenuté zaklínadlo*.

Kapitola 1

Portál do neznáma

Již je to dávno, co Pluto kolonizovali lidé, ale následně se stalo něco, co nikdo nečekal. Před Plutem vybuchla neznámá kometa a lidé ze Země si mysleli, že planetka Pluto zanikla. Přerušili veškeré spojení, a dál, než na Mars, se již nevypravili. Tak Plutanům zůstal pouze název jejich planety a na Zemi úplně zapomněli.

Plutané marně čekali na pomoc. Nemohli ani dát signál, že jsou na živu, protože neměli žádné počítače či dorozumívací přístroje. Ty měly dorazit až příští týden. Když nedorazily, tak bylo jisté, že se sem lidé ze Země již nevypraví a myslí si, že jsou Plutané mrtví.

Nakonec se rozhodli, že tady musí vybudovat vše, co bylo v plánu. Také si zvolili krále. Tím byl jednomyslně zvolen muž, který vedl výpravu na Pluto. Jmenoval se dlouze – Pluto Julius Alexandr Vesmírný II., ale my mu budeme říkat pouze praotec Pluto.

Tato přezdívka se začala objevovat až 300 let po jeho smrti. Vysloužil si ji také tím, že okamžitě vysadil stromy, které vytváří kyslík, a tak vznikla na Plutu stejná atmosféra jako na Zemi.

Začal se také jinak počítat čas. Rok nula byl od výbuchu komety se zkratkou OVK. Ta se ale dnes překládá jako od vývoje Kelenů. Co je Kelen? Je to název pro strom, který umožnil dýchatelné ovzduší.

Dnes je ale již rok 3 014 OVK. Podívejte se. Táhle běží princezna Bára. Že nevíte, jaká to je? Je to ta, co má dlouhé zlatavé vlasy, které se slabě vlní. Oči má světle modré. Uši i nos jsou drobné. Má na sobě své nádherné šaty, které ale nejsou obyčejné. Stačí pouze zmáčknout ve správném pořadí knoflíky a sami se změny na přiléhavý oblek do lesa i s nádherným kabátkem. Boty ovšem takovou schopnost nemají, a tak sebou má vždy dva páry bot, střevičky na podpatku a hnědé pohorky.

Zrovna zaběhl její osmáček Písk do knihovny a Bára hned za ním. Bára si totiž strašně ráda čte a nejraději má knihy o vesmíru. Zrovna dnes se chystala si přečíst kus ze své nejoblíbenější knihy. Když ale vběhla dovnitř, tak se jí na chvíli zdálo, že je ve stěně díra. Ta ovšem zmizela, jakmile vstoupila dovnitř. Pořádně se ještě jednou zadívala do stěny, a pak se zeptala: „Písku, viděl si to taky?“ Písk jí odpověděl příkývnutím, a tak byl plán na dnešní den rozhodnut. Pokusí se znovu otevřít tajný vstup.

Nejprve museli ale přijít na to, proč se vstup otevřel až dnes, a ne již někdy předtím. Přemýšlela, a pak přišla na jediné možné vysvětlení. V roce 14 OVK přece dospěl první Kelen. Že by praotec Pluto přece jen něco ukryl ve starodávné knihovně? Tu již Bára prozkoumala několikrát, ale ještě nikdy nic neobjevila. Dnes se to ale mělo změnit.

Najednou Písk zapískal, aby princeznu na něco upozornil. Ta se hned otočila a uvědomila si, proč se otevřela právě tato stěna. Bylo to proto, protože na ní byl vyobrazen nejposvátnější strom celého Pluta. První Kelen, který vysadil sám praotec Pluto.

Bára se rozhodla vypravit se až k němu. Tam by mohl být vstup nebo nějaká nápověda, jak ho najít.

První Kelen nebyl tak daleko. Stačilo pouze vystoupat na blízký kopec. Ten byl maximálně hodinu cesty. Rozhodla se, že vyrazí hned. Zabalila si s sebou jen jídlo na den pro ni a pro Píska a společně se vydali na cestu.

Když dorazili k Prvnímu Kelenu, tak je překvapilo, jak je mohutný. Byl mohutný asi jako středně velký panelák na Zemi. Na jeho vrcholku cosi zářilo. Rozhodli se tam s Pískem vylézt. Bára rychle zmáčkla knoflíky a hned byla v jejím oblíbeném obleku. Ještě si přezula boty a vyrazili nahoru. Písk si vlezl do Bářiny kapucky a zvědavě se rozhlížel po okolí. Bára obratně vylezla až nahoru.

Tam se posadila a pořádně se rozhlédla. Bylo vidět celé osídlení Pluta. Pískovi se to moc líbilo a Báře taky.

Pak si uvědomila, proč vůbec vylezli až tak vysoko. Rozhlédla se po koruně a viděla, odkud ta záře pochází a nadšeně vykřikla: „Písku, koukej! Táhle jsou dveře!“ A opravdu. Záře lemovala vrátka do stromu. Písk se tak rychle otočil, až skoro spadl dolů, a nadšením vypísl. Bára se ho zeptala: „Půjdeme dovnitř?“ Písk se dlouho nerozmýšlel a zatlačil na dveře. Ty se se skřípotem otevřely a oba dva oslnila záře z chodby.

Hned se oba vydali po schodech dolů. Sejít trvalo mnohem déle než vylézt nahoru. Přišlo jim to jako věčnost, když tu najednou zahlédli konec. Oba se k němu s radostí rozeběhli a trochu je zarazilo, když se rozhlédli a viděli, že cesta je ještě hodně dlouhá. Chodba hned zatáčela doprava a tu zase doleva a zdála se ještě více nekonečná, než byly ty předlouhé schody. Šli asi půl hodiny, ale jim to připadalo jako celá věčnost. Pak uviděli tu nádheru, co tu někdo schoval.

Obrovská kniha na ně vykukovala z místnosti, která byla osvětlená světly. Bára se okamžitě s nadšením rozeběhla ke knize a pustila se do čtení. Ani Písk nezahálel. Také hned prozkoumal celou místnost a našel něco neobvyklého. Na stěně byly namalovány kořeny, kořeny Prvního Kelenu.

Bára zatím otevřela knihu. Na první straně se psalo o nějaké Zemi a tuto stranu doplňoval obrázek podobný modrému míči, ale byli na něm ještě zelené fleky. Na další straně se mluvilo o nějakých světadílech. Tu se Bára zeptala Písku: „Znáš nějaké sbenadíly?“ Bára se ovšem na to slovo podívala ještě jednou a nejspíš se opravila: „Světadíly.“ Písk zavrtěl hlavou.

Najednou z knihy něco vypadlo. Bára to začala číst:

*Chceš – li se na zem podívati, stačí pouze
přečíst to, co je zde napsané:*

Země, Země, Země,

nech mě se na tebe zblízka zadívat.

Nech mě se tě dotknout.

„To je divné. Slyšel jsi někdy něco podobného?“ Písk odpověděl svým obyčejným zavrtěním hlavy. Dohromady se rozhodli, že teď bude nejlepší najít cestu ven. Jsou tu přece jenom už docela dost dlouho. Z místnosti vedly kromě cesty, odkud přišli, malé dveře. Bára vzala za kliku a objevily se před nimi ještě další schody.

Vystoupali po nich a objevila se zeď. Písk po ní přeběhl a ona se rozevřela dokořán. Píska a Báru ozářilo denní světlo. Vylezli v knihovně ze stěny, kde byl namalován První Kelen.

Ten večer šli oba spát s hlavou plnou myšlenek o Zemi a světadílech. Ráno, když se oba dva probudili, se před postelí objevil veliký zářivý kruh. Naráz je napadlo to samé. Pojďme dovnitř a prožít další dobrodružství.

Kapitola 2
Nečekané setkání

Anně ráno probudilo vyzvánění telefonu, které ne a ne ustát. Po šesti hovorech, které ignorovala, už toho měla plné zuby a radši telefon vzala. Nejdříve myslela, že jí volá nějaký obdivovatel. Měla je ráda, ale příjemnější jí bylo, když jí nevolali takhle brzy ráno.

Nespletla se. Z telefonu se ozval neznámý chlapecký hlas dítěte.

„Dobrý den, vy jste Anna Evansová?“ zeptalo se.

„Ano,“ odpověděla s ospalým tónem.

„Ty brdó, já fakt volám Anně Evansové? Musím vám říct, že jste můj obrovský vzor! Víte, jaká je moje nejoblíbenější kniha od vás? Je to Tygří sny, ta byla úžasná! Nejlepší bylo, jak se Nancy vydala přes džungli úplně sama. Já bych tam sám teda nešel, ale –“

Anna byla vzteky bez sebe, že jí nějaké dítě volá, aby jí řeklo, jaká je jeho nejoblíbenější část z knihy. Už chtěla telefon položit, když v tom...

„Dobrý den,“ ozval se tentokrát dívčí hlas.

„Omluvte prosím mého brácha. Volali jsme vám kvůli něčemu jinému. Voláme vám, protože tady pobíhá postava z vaší knížky Zapomenuté zaklínadlo. Víte která...ta...jak se jen jmenovala...už vím! Bára!“

Anna se podivila. Tohle jí ještě nikdo neřekl. Pak se ale vzpamatovala a začala zjišťovat další informace, protože na své příběhy opravdu věřila, a tohle byla příležitost všem ukázat, že její víra není marná.

„Cože?!“ poprvé zareagovala na dívčí hlas.

„Ano, vážně,“ začali přikyvovat další dětské hlasy, které se doteď snažily být potichu.

„Aha. Jste tam sami? Nemáte tam rodiče? Nebo alespoň nějakého dospělého?“ začala Anna hned vyslychat, aby svou šanci nepromarnila.

„Jo, ale oni jsou docela daleko, musíme tam jít?“ zeptaly se otráveně.

„Prosím, udělejte to pro mě.“

Děti se rozběhly ke svým rodičům, kterým se ani nechtělo věřit, že budou mluvit se slavnou spisovatelkou Evansovou.

„Ehm...dobrý den,“ začal nejistě otec sourozenců.

„Dobrý den, potřebovala bych ihned vědět, kde jste. Vaše děti mi před chvílí řekly důležitou věc, a tak bych to potřebovala vědět,“ spustila.

„No...my jsme právě v parku...jak se to tady jmenuje zlato? Liberty State Park? Dobře.... Tak je to prý Liber-“

Ale to už Anna zavěsila a chystala se na cestu.

Zanedlouho dorazila na místo. Park byl sice velký, ale jak se říká: „Když se chce, tak to jde,“ a našla tam všechny pohromadě i s princeznou. Když ji zahlédla, zastavilo se jí srdce. „Panebože, to je vážně ona!“ pomyslela si a zůstala konsternovaně stát. A vskutku, byla. Vypadala přesně tak, jak ji ve své knížce popisovala. Dříve to byla jen postava v knížce a najednou jí hleděla do očí. Vzpamatovala se, až když chlapec vyhrál boj se sestrou, která nechtěla, aby ji její bratr Daniel otravoval a on neváhal a vrhl se Annu obejmout.

„Ježiši, to snad ani není možný! Tati řekni mu něco!“ nadávalo děvče na svého mladšího brášku.

„Ale Lauro, přestaň být tak hysterická! No tak ať ji obejmeme, vždyť se nic nestane,“ okřikl ji otec.

Na to děvče přestalo vyvádět, ale aby předstírala, že hádku vyhrála, zakoulela očima.

Anna se rozhodla chlapce obejmout také, ale poté už se věnovala pouze Báře. Ta v dálce jen tak rozpačitě stála a hladila Píska, proto k ní Anna přistupovala pomalu, ale jistě, aby ji nezneklidnila. „Jen se neboj, půjdeš ke mně a všechno bude v pohodě,“ řekla Anna bez váhání, když došla až k ní.

Naštěstí věděla o Báře všechno, a samozřejmě i to, že Bára měla ráda dobrodružství, tudíž si byla téměř jistá, že jí Bára bude důvěřovat. A ano,

skutečně se Anny chytila za ruku, a sice s malou nejistotou, ale přesto se nechala vézt.

„Kde to jsem?!“ Zeptala se Anny.

„No, jestli si to vykládám správně, tak jsi sem přišla z Pluta. Každopádně, teď jsi na Zemi. J – je to divná otázka, ale je pravda, že ses sem dostala...jakýmsi...portálem?“

„Cože? A - ano. J – j – jak to víte?“ koktala princezna.

Anna se snažila si to celé v hlavě uspořádat. Naštěstí uměla zachovat chladnou hlavu a nevyváděla kvůli tomu.

„Odvedu tě do auta, ano?“

„A - auto? Co to je?“

„Promiň. Zapomněla jsem. To je támhleto. Sedneš si tam a počkáš na mě, ano?“

Princezna potvrdila kývnutím, ale přesto ničemu moc nerozuměla. Jakmile Anna posadila Báru do auta, vydala se za rodinkou pro další informace.

„Dobrý den,“ začala Anna vyzvídat otce dětí.

„Zdravím, myslím, že jsme se ještě navzájem nepředstavili, jmenuji se William Green. Náš synek zbožňuje vaše knížky. Zná je skoro úplně nazpaměť. Vid', Danieli?“

„Ano! Vaše knížky jsou prostě nejlepší!“ vykřikl chlapec.

„To je milé. Zdravím pane Greene, já jsem Anna Evansová. Potřebuji se zeptat na pár otázek ohledně – však víte. Princezny Báry.“

„Promiňte, ale já nevěřím, že je to skutečně ona,“ pozasmál se muž.

„Nicméně, jistě vám pomohu.“

„Dobře.“ Tato poznámka Annu vážně nepotěšila, ale pokračovala „Tak prosím vás, kdy a kde jste ji poprvé zahlídli?“

„No, pobíhala tady tak nějak zmateně támhle u toho rybníka,“ řekl a ukázal na přesné místo.

„Když ji pak děti zahlídly, tak řekly, že je to naprosto určitě princezna Bára a přesvědčily nás, že vám zavolají.“

„Dobře. A řekla vám něco?“

„Ne. Vůbec nic. Radši jsme ji ani nějak neřešili, aby třeba neutekla.“

„Děkuji za informace, přeji hezký den,“ ukončila rozhovor Anna a spěchala k autu za princeznou. Po cestě se Bára nervózně choulila v rohu na zadní sedačce auta, tak Anna usoudila, že nejdříve počká, až dojedou, a ona bude klidnější, než začne vyzvídat.

Za malou chvíli přijely na místo. Anna už měla naprosto chladnou hlavu. Otevřela princezně zadní dveře auta a nabídla jí ruku. Princezna už byla také klidnější, takže bez váhání ruku přijala a vystoupila z auta. Po celou dobu ale mlčela jako hrob a důvěřovala Anně. Po pár minutách se ocitly ve veliké vile.

„Tohle je můj dům. Dokud nevyřešíme, co s tebou, budeš bydlet tady, ano?“
začala Anna

„To je krása!“ vykřikla princezna s úsměvem na tváři.

„To jsem ráda, že se ti tu líbí,“ zaradovala se Anna.

„Určitě máš za sebou dlouhou cestu. Sedni si tady na tu pohovku.“

Bára tak učinila, přičemž se neustále fascinovaně rozhlížela kolem sebe. Věci, které zde byly, přeci jen v životě neviděla. Potom se zahleděla na velkou černou obdélníkovou věc, která stála přímo před ní.

„C - co to je?“ zeptala se užasle.

„To se jmenuje televize. Na tom se můžeš dívat na všelijaká-, no-, videa.“

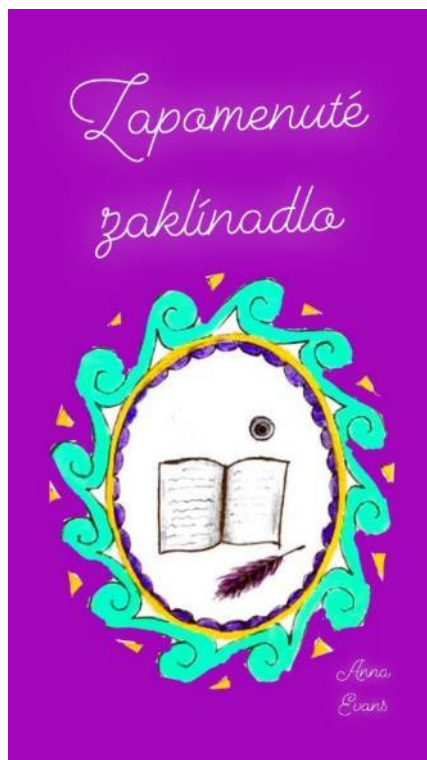
„Videa?“ nechápala Bára.

„No, to je... Já ti to radši pustím“ odpověděla, protože netušila, jak to má popsat. Vzala do ruky ovladač a v televizi začal hrát její oblíbený program, ve kterém se zrovna diskutovalo o vaření.

Bára se nejdříve lekla a posunula se do rohu pohovky, ale pak fascinovaně sledovala, jak na velké černé ploše vaří jídlo neznámí lidé. Chtěla se podívat jinam, ale její oči přitahovala obrazovka jako magnet. Nakonec musela Anna televizi vypnout, aby konečně mohla začít vyslychat.

Kapitola 3

Výslech

Anna si na důležitý výslech vzala tužku a poznámkový blok, otočila si židli od jídelního stolu naproti Báře a byla připravena.

„Takže...“ nevěděla odkud začít. Měla spoustu otázek, „pro začátek. Ty jsi princezna z Pluta.“

„A?“ zeptala se drze Bára, „Všichni se na mě díváte, jako kdybych spadla z vesmíru,“ zakoulela očima.

„Taky že jo!“ odpověděla jí Anna stroze a v duchu si přála, aby v knize při popisu princezny nepsala, že je trochu drzá. Ale co se dá dělat?

Báře se ale i přes to všechno, co posledních pár hodin zažila, nechtělo věřit, že je opravdu na Zemi. Třeba se mi jen něco zdá, usoudila.

„Dále jsi našla ve svých pěti letech ztraceného malého osmáka, kterého sis nakonec nechala a pojmenovala Písk,“ pokračovala.

„Pro praotce Pluta, jak to můžete všechno vědět?“ nechápala.

Anna se musela usmát. Už si byla stoprocentně jistá, že je to ona. Praotce Pluta ještě před Bárou nezmiňovala. Pochybovala, že by to mohla být jen jedna velká náhoda.

Spisovatelka podala Báře knihu, kterou měla doteď schovanou pod poznámkovým blokem. Bára se na ni podívala. Na obálce vyčníval nápis *Zapomenuté zaklínadlo* a pod ním se Bára poznala. Byla tam nakreslená ona. Poté si ještě všimla dole jména Anna Evansová.

„Já jsem Anna Evansová“ představila se jí poprvé a Bára k ní otočila zpátky hlavu.

„T- to jsem já!“ vykoktala, „Ale, jak to?“

„No...to právě ještě nevím.“

„Jak to, že to nevíte? Co se to tady děje?!“ znervózněla.

„Dobře, dobře. Řeknu ti to od začátku, ano? Napsala jsem knihu, ve které jsi hlavní postava. Teď je to asi osm měsíců, co jsem ji vydala. Dnes ráno mě probudilo vyzvánění telefonu – to je takový dorozumivací předmět na dálku – a nějaké děti mi řekli, že tam pobíháš a pak jsem přijela.“

„Eh?“ podivila se a hlavu lehce naklonila jako malé štěně, „takže, j - já jsem jen...vymyšlená postava?“

„To si nemyslím. Mám za to, že jsi z jiného světa. Ze světa, který tvoří lidé v tomto světě tak, že o nich napíšíou,“ řekla Anna.

Potom se obě hluboce zamyslely. Ale než se Bára nadála, Anna už pokračovala ve vyslýchání.

Čas letěl jako blázen a Bára si za ty tři měsíce, co žila v jiném světě, zvykla na okolní prostředí, které jí nejdříve trochu nahánělo strach. Naučila se spoustě věcem, například jak zhasínat světlo nebo pustit vodu ve vaně, pomáhala Anně psát její nová díla a neváhala ani v kuchyni, a obě si to moc užívaly.

Anna nechala Báru spát v pokoji pro hosty a pro Píska objednala na internetu vlastní pelíšek, který zanedlouho přišel.

Jejich den měl i svůj harmonogram. Jelikož Anna psala své knihy z domova, nemusela chodit do práce. Každý den se probouzeli, kdy chtěli a poté Bára udělala snídani podle její oblíbené knihy z domova – Vaříme s plutskou chutí. Po snídani se většinou Anna zabývala svou novou knihou, ve které nechyběla ani fantazie princezny. Odpoledne chodili navštívit různá místa a po večeři se našel čas na procházku, kterou Bára a Písk zbožňovali. Vycházeli asi okolo osmé, aby stihli západ slunce z nedaleké vyhlídky, takže se vraceli za tmy. Pak už zbyl čas na koupel a nějaký pěkný film.

Nervalo dlouho, a Anna a Bára se skamarádily, jako by byly kamarádky odjakživa. Smáli se spolu a vyváděly jako nejlepší kamarádky a Anna měla dobrý pocit z toho, že se snaží dopřát Báře co nejvíc. Jenže Báře přeci jen něco chybělo. Stýskalo se jí po domově. A hodně.

Pan Patíbleno

„Crrrrr, crrrrr.“ Pan Patíbleno oblečený do honosného obleku odvrátil oči od papíru. Na papíru stálo to, co měl jeho kumpán napsat do knihy o Báře a Pískovi, která je v knihovně. Rázně zvedl telefon a řekl: „Splněno?“ Na druhém konci někdo odpověděl: „Ano, nikdo si ničeho nevšiml.“ Tím skončil rozhovor těchto tajemných mužů. Pan Patíbleno potom papír roztrhl na tři kusy a vyhodil z okna ve dvacátém patře.

Anna s Bárou mezitím spokojeně spaly v posteli. Ráno vypadalo jako každé jiné. Bára se Anny zeptala: „Co jsou to světadíly?“ Anna jí s úsměvem odpověděla: „To jsou takové velké ostrovy. Nechtěla by ses dneska podívat na výstavu o Zemi?“

„To je skvělej nápad! Alespoň se dozvím něco nového.“

Najednou něco přistálo na okně. Bára okno otevřela a podívala se na papír. Byl celý rozmazaný, a to, co na něm bylo, nedávalo smysl. Bára to přečetla: „oy to udělal o knihovny. Iné knihy tohle. A pak jen nějaké dvě obrácené U.“ Anna se zeptala: „Co to čteš?“

„Nějaký rozmočený papír, co přistál támhle na tom parapetu.“

Anna odpověděla: „Pojď se radši obléknout.“

Bára si papír odložila na kuchyňskou linku a šla za Annou. Ta jí dala džíný a tričko.

Bára se zeptala: „Co to je?“

Anna odpověděla: „Kalhoty a tričko.“ Bára si to vzala na sebe a

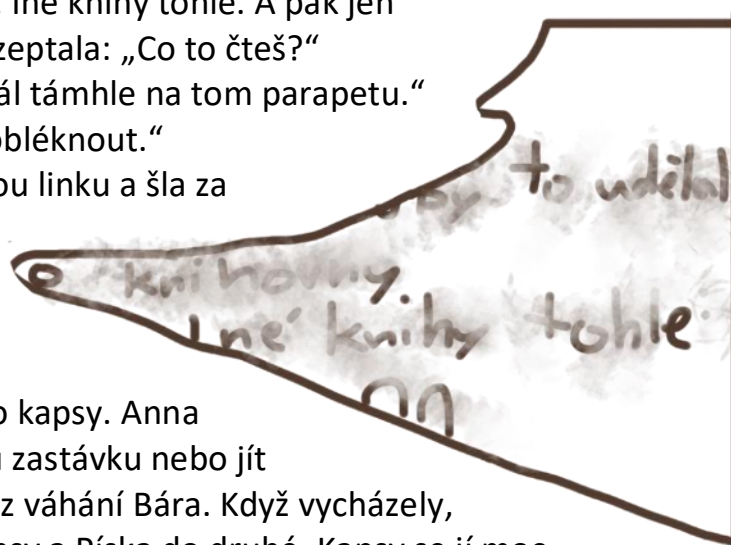
z kuchyňské linky si strčila papír do kapsy. Anna

řekla: „Chceš jet autobusem jednu zastávku nebo jít

pěšky?“ „Autobusem!“ vykřikla bez váhání Bára. Když vycházely,

Bára si strčila papírek do jedné kapsy a Píska do druhé. Kapsy se jí moc líbily.

Když přišly na zastávku, tak netrvalo moc dlouho, než jim jel autobus. Nasedly do něj. Bára byla překvapená, jak rychle se míhají domy oknem. Jako kdyby běžela strašně rychle. Najednou se odněkud ozvalo: „Národní muzeum! Příští zastávka Pod Národním muzeem!“ Bára sebou trhla a spadla by ze židle, kdyby seděla v uličce. Naštěstí ale v uličce seděla Anna. Anna se obrátila na Báru a tázala se jí: „Jsi v pořádku?“ Bára a Píska vypadali trochu vyděšeně, ale bylo na nich vidět, že si cestu autobusem opravdu užili. Anna jim sdělila, že

vystupují a ony se s davem dalších cestujících vyhrnuly z autobusu a pokračovaly v cestě do muzea.

Bára se zeptala Píska: „Jak se ti to líbilo?“ Z kapsy ale nikdo nevykouknul. Bára se do kapsy podívala a zděšeně vykřikla: „Kde je Písek?“ Anna se na ni podívala a zamyslela se. „Myslím, že zůstal v autobuse. Zkusíme ho dohonit. Objíždí muzeum z téhle strany a tudy se dá muzeum také oběhnout.“ Bára se rozběhla touto ulicí a Anna hned za ní, aby se neztratila ještě ona.

Bára a Anna dobíhaly na zastávku, když zrovna ten autobus odjížděl. Když za ním Bára běžela, všimla si, jak zpoza skleněných dveří kouká myší čumáček. Poznala by ho mezi tisíci. Byl to Písek. Teď už stačilo pouze to, aby autobus zastavil a otevřel dveře, jenže už by to nestihly. Najednou na předním skle autobusu něco přistálo. Autobusák šlápl na brzdu a autobus s hrknutím zastavil.

Autobusák zapnul stěrače, ale papír se držel jako přilepený. Ještě chvíli to zkoušel, ale pak otevřel všechny dveře a vyšel ven. Písek využil příležitosti a vyskočil taky. V tu chvíli už autobus dohonila i Bára a ta se vrhla k Pískovi a objala ho. Autobusák mezitím vzal papír a odhodil ho do ulice. Pak nasedl, šlápl na plyn a vypálil plnou rychlostí, aby dohnal malé zpoždění, které mezitím narostlo.

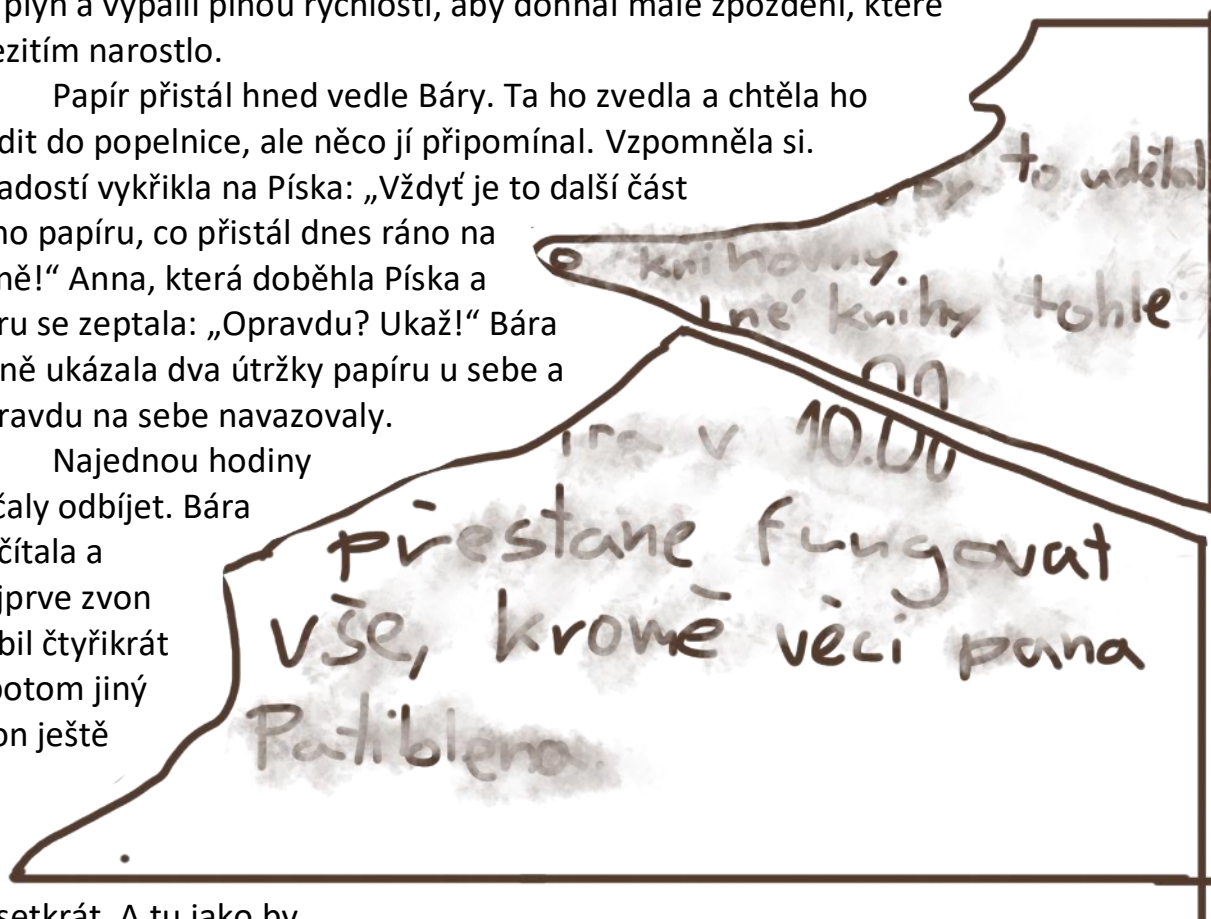
Papír přistál hned vedle Báry. Ta ho zvedla a chtěla ho hodit do popelnice, ale něco jí připomínal. Vzpomněla si.

S radostí vykřikla na Píska: „Vždyť je to další část toho papíru, co přistál dnes ráno na okně!“ Anna, která doběhla Píska a Báru se zeptala: „Opravdu? Ukaž!“ Bára Anně ukázala dva útržky papíru u sebe a opravdu na sebe navazovaly.

Najednou hodiny začaly odbíjet. Bára počítala a nejprve zvon odbil čtyřikrát a potom jiný zvon ještě

desetkrát. A tu jako by

někdo zastavil čas. Všechna auta se zastavila. Tramvaj, která jela hned vedle, se také zastavila a vše najednou utichlo. Anna řekla: „Podívej se. Tady na tom papíru je napsaný čas 10.00 a potom přestane fungovat vše, kromě věcí pana

Patiblena. A teď je přesně deset hodin dopoledne. Není to divné?“ „To je. Proč by to ale někdo dělal?“ zeptala se Bára. Anna jí na to hned odpověděla: „U nás na Zemi nejsou jen hodní lidé, ale i zlí jako třeba pan Patibleno.“

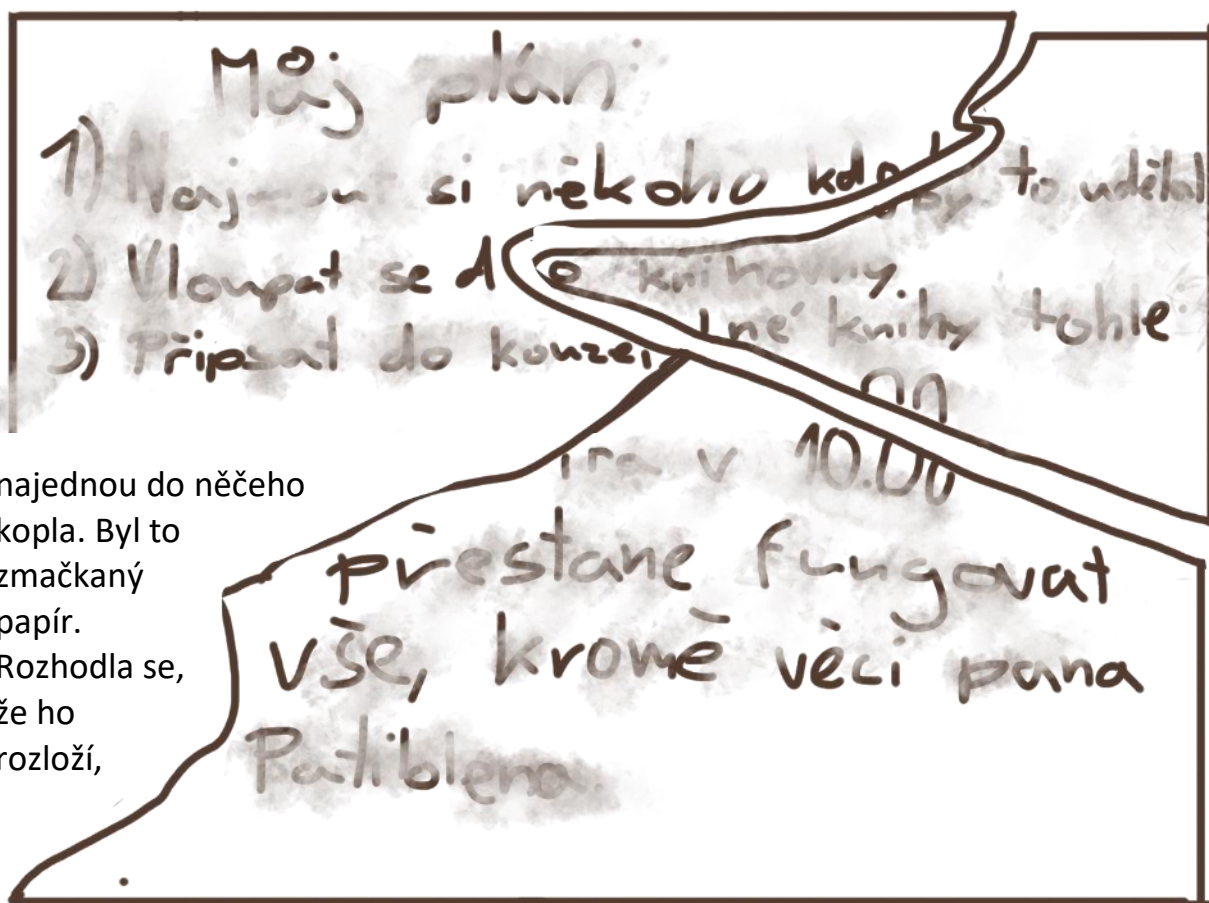
„A proč nejsou všichni lidé hodní?“

„To nikdo neví. Půjdeme se podívat do toho muzea?“

„Tak jo.“ Bára a Anna tedy vyrazily do muzea. Bára si ovšem ještě předtím zkontrolovala, kde je Písk. Tentokrát spokojeně odpočíval v její kapse.

Muzeum bylo obrovské. Všude byly různé exponáty, kostry, listiny a obrazy. Bára s Pískem nevěděli, kam se dřív podívat. Anna do muzea chodila často, a tak dnes hodně přemýšlela, kdo je ten pan Patibleno. Přišlo jí divné, že se v muzeu všude svítí. Ve všech jiných budovách nic nefungovalo. Ani žárovky, lednice či počítače.

Pak si vzpomněla, kde vídávala jméno pana Patiblena každý den. Bylo to na jejím diplomu z knihovny za nejlepší knihu roku. Za knihu o Báře a Pískovi, obyvatelé Pluta. Také věděla, že do epilogu napsala, že by se ráda potkala s touto postavou ve skutečném světě. A teď tu byla Bára s Pískem. Anna

najednou do něčeho kopl. Byl to zmačkaný papír. Rozhodla se, že ho rozloží,

protože dnes bylo již několik tajemných papírů nalezeno. Byl to třetí a nejspíše i poslední kus papíru, který dnes zastavil autobus, ve kterém uvízl Písk. Anna na Báru zavolala: „Máš ty dva papíry? Myslím, že mám poslední část!“

Bára s Pískem se k ní rozeběhli a všichni dohromady složili papíry k sobě. Anna i Bára si to přečetly. Anna řekla: „Pojďme se podívat na knihu, co jsem napsala o tobě a Pískovi.“

„Ona je tady?“ zeptala se Bára.

„Ano. Možná je to ta, co je tu zmíněná, jako kouzelná.“

„Tak se na ni pojďme podívat,“ řekla Bára. Když prolistovaly knihu, tak tam opravdu našli napsané, co bylo na papíru. Rozhodly se, že knihu právoplatně ukryjí na bezpečné místo. Ale na jaké místo? Rozhodly se, že ji dají do matrace, na které Anna spí.

Kapitola 5

Krádež

„Písku, jakou chceš barvu?“ zeptala se Bára. Písk chvíli běhal po krámě s látkami, a nakonec se zastavil u látky s malými tlapičkami. Bára s Annou ji koupily a šly se podívat do šperkařství. Bára si tam vybrala prstýnek s barevným kamínkem ve tvaru myši.

„Vezmeš si dnes večer svoje šaty z Pluta nebo si chceš pořídit i nové šaty?“ Bára jí na to odpověděla: „Vezmu si své staré dobré šaty. Hodí se, ne?“ „Jasně že se hodí.“

„Dámy, nerada vás ruším, ale jste na řadě,“ připomněla jim prodavačka.

Bára, Anna a Písk se vydali do kadeřnictví. Písk tam zděšeně pobíhal a Bára chtěla vyzkoušet všechny přístroje. Dokážete si představit, jak to tam vypadalo!? Anna to už nevydržela a okřikla je: „Zastavte se!!“ Písk i Bára sebou zděšeně trhli a oba se na ní smutně podívali. Anna řekla: „Tady se musí čekat. Zatím si prohlídněte tenhle katalog účesů.“

Písk a Bára měli oči vyvalené na účesy. Některé byly vysoké a jiné barevné a hromada dalších. Bára se zeptala: „A tady mi nějaký ten účes udělají?“

„Ano. Jaký budeš chtít,“ odpověděla Anna také zabraná do katalogů. Anna se rozhodla pro drdol a Bára pro složitě zapletený cop. Píska kadeřnice jen ostříhala.

U Anny doma se Bára vrhla do šití. Ptáte se, co šila? Rozhodla se, že Písk půjde v obleku a že bude mít i malou kravatu. Proto mu byli koupit látku. „Písku nehejbej se. Musím tě změřit,“ nebo „Písku, kam jsi zase utek?“ znělo pořád celým domem. Báře se nakonec podařilo Píska obléknout do oblečku a začala se sama připravovat.

„Kam vlastně dnes jdeme?“ Anna jí odpověděla: „Do divadla. To je něco jako televize, ale není to na obrazovce, ale na podiu. Půjdeme na úplně první představení o tobě a Pískovi v mé knize.“

„A bude tam hodně lidí?“

„Asi ano. Ale neboj se.“

„Já se nebojím. A uvidí mě?“

„Chtěla by ses jim ukázat na podiu?“

„A byl by tam se mnou Písk?“

„Klidně.“

„Tak jo. Za jak dlouho půjdeme?“

„Asi za půl hodiny. Pojedeme limuzínou.“

„Co to je limuzína?“

„Limuzína je dlouhé auto.“

Bára vzala Píska do ruky a Anna za nimi zavřela dveře. Před domem na ně čekali novináři, a tak se vrátily zpět do domu a Anna někam zavolala: „Prosím přijďte. Před domem čeká spousta novinářů.“ Asi za deset minut se před domem ozvaly silné hlasy: „Rozejděte se! Jděte pryč!“ Po chvíli hulákání ustalo, a tak Anna i s Bárou vyšly ven. Nastoupily do limuzíny a motor se rozhlučel.

Pan Patibleno se zrovna díval na televizi, kde viděl Báru, Píska a Annu odcházet a vyslal svého poskoka, aby se po knize podíval v jejich domě.

Před divadlem byl stejný mumraj novinářů jako před domem Anny. Všichni se tam přetlačovali, pobíhali a strkali se. Po několika marných pokusech Báry, Anny a Píska dostat se tam bez otázek zběsilých novinářů se vydali najít boční vchod. „To je nádhera,“ vykřikla Bára, když vstoupila do budovy. Všude jen mramor, zlato a vše, co se blyští.

„Vítejte dámy, vítejte pánové, a hlavně, vítejte děti! Dnes bych vás rád přivítal na premiéře divadla *Zapomenuté zaklínadlo* na motivy stejnojmenné knihy od Anny Evansové.“ Z publika se ozval obrovský potlesk a Anna vstoupila na jeviště.

„Zdravím vás! Dnes bych vám ráda představila někoho významného. Někoho, bez koho by toto divadlo ani nevzniklo. Bude se vám to zdát neuvěřitelné, ale je tady a opravdu existuje. Bára a Písk!!!“ Na jeviště důstojně nekráčela princezna Bára a její nejmilejší Písk.

Publikum ztichlo a padlo do údivu.

„Vážení přátelé,“ pokračovala Anna.

„Bára s Pískem se na naši planetu dostali nějakým kouzlem. Já sama jsem tomu nechtěla věřit, ale vědí i to, co není v knize. Vědí i to, co bylo pouze v mých myšlenkách. Nebudu dále zdržovat a pojďme se podívat na toto divadlo.“

Všichni se usadili na svých místech a s vykulenýma očima vše pozorovali. Byla to vlastně dvojitá premiéra, hlavně pro Báru a Píska. Ti ještě nikdy žádné divadlo neviděli.

„Uf, to byl dlouhý večer,“ řekla Bára, když se vracely zpět domů. Bára strčila klíč do zámku a pak si všimla, že dveře jsou už otevřené. Zatlačila do nich a vešla. Anna hned za ní a obě se rozhlížely kolem sebe. Písk okolo nich běhal jako strážný pes. Bára ukázala na stín, který čekal za skříní. Anna na něj skočila a Bára taky. Písk zatím strčil do smetáku a ten zmáčknul vypínač a rozsvítilo se tu.

Anna zjistila, co lupič drží v rukou. Byla to kniha *Zapomenuté zaklínadlo*. Anna mu knihu vytrhla a vtiskla ji Báře do ruky. Ta si ji vzala a dala ji zpět do

matrace. Lupič využil příležitosti a vykroutil se Anně. Utíkal ke dveřím a přes všechnu jejich snahu ho chytit jim stejně utekl.

„Podívej se. To je jeho sako s jeho jménem. To se nosí v muzeu.“ Bára jí odpověděla: „A jo. Co kdybychom napsaly do té knihy, že se dostane tenhle pán Ko – Kodan do vězení a pan Patibleno také? Vždyť tě chtěli vykrást!“ „To je fakt. Já to tam teda napíšu. Potom už půjdeme spát.“

Poslední objetí

O pár dní později viděla ráno Bára z okna vily přicházet pošťáka s novinami. Jedny z nich hodil obratně před jejich dveře a Bára se hned ze zvědavosti běžela podívat, co je ve světě nového.

Hned na první straně byl velkým písmem napsán titulek: ZA MŘÍŽEMI KVŮLI KNIZE!

„Anno!“ začala křičet. Anna hned rychlostí seběhla schody s vědomím, že se jí něco stalo. Uviděla ale jen Báru s novinami. „V novinách je titulek o tom zlém pánovi,“ vysvětlila.

„Opravdu?“ vykulila oči.

„Hele,“ podávala jí noviny.

„A jo,“ zaradovala se a začala číst nahlas článek: „Včera byl dopaden muž jménem Patibleno v centru New Jersey. Je zatčen za krádež originálu knihy z knihovny s názvem *Zapomenuté zaklínadlo...*“ a obě vyskočily radostí.

„T - tak počkat...“ najednou Bára s Pískem ztuhli, „...to znamená, že když se něco napíše do této knihy...“ ukázala na originál a pokračovala v řeči,

„...tak se to stane,“ byla přesvědčena Bára s úsměvem na tváři a Písk přitom příkyvoval svou malou hlavičkou. Anna se na ni překvapeně podívala. Ale ne

z této informace. Myslela si totiž, že už to Báře je dávno jasné. Anně to došlo už dávno v knihovně.

Další týden si Anna a Bára užívaly a snažily se nemyslet na to, že Anna pošle na konci tohoto týdne Báru a Píska zpět domů na Pluto.

Šli do parku na piknik, do Literárního muzea, na pouť a mnoho dalších. Nejvíce si ale užily horolezeckou stěnu. Jediné, co jim kazilo tento týden bylo, že je neustále otravovali novináři kvůli nedávné situaci. Za každým rohem byli minimálně dva. K tomu ještě fanoušci...

Týden utekl jako voda a Bářin návrat domů se neodvratně blížil. Ten večer seděly mlčky a bály se podívat té druhé do očí. Věděly, že by v nich uviděly slzy. Nakonec vzala Anna do rukou originál své knihy *Zapomenuté zaklínadlo* a otevřela ji na poslední stránce. Začala krasopisně psát:

Dnes večer v poslední zářijový den, se západem slunce, se Bára a Písk vrátí domů na Pluto.

Obě věděly, že za pár minut se portál otevře a Bára s Pískem jím projdou. Proto se všichni pořádně objaly. Objekt trvalo celých těch pár minut, než se portál otevřel. Najednou se kniha rozsvítila oslnivým světlem a Bára pochopila, že je čas jít. Anna pustila Báru, ta se s Pískem v náručí vydala do portálu...a byla tentam. A portál taky.

Toho večera Anna knihu spálila, aby se nedostala do špatných rukou. Později šla před tím, než šla spát, kouknout do Bářina pokoje. Se zaváháním otevřela dveře a vstoupila dovnitř. Táhle si Bára četla knížku, táhle si hrála s osmáčkem, ale teď už je pryč. Vše vypadalo jako dříve, a tak chtěla odejít, ale na poslední chvíli si všimla papíru položeného na parapetu u okna. To ho tady musela nechat Bára, pomyslela si. Anna ho zvedla a začala v duchu číst.

Milá Anno,

děkuji Tí za vše, co jsi pro nás udělala. Bez Tebe bychom to ve vašem světě s Pískem nezvládli. Proto jsme Tí tady nechali rubín z mé korunky, kterou bych bez Tebe neměla. Když tak přemýšlím, bez Tebe bych nebyla ani já, natož Písk.

Máme Tě rádi a nezapomeneme na Tebe!

Bára a Písk

„Já na vás taky nezapomenu,“ řekla nahlas se slzami v očích.

Konec

Tuto knihu napsali žáci Gymnázia Litoměřická, Praha 9, ze třídy 2. G, druhé pololetí 2020. Jmenovitě to jsou: Karolína Velíšková, Barbora Salajová, Kristýna Šachová, Lucie Zrostlíková a Egor Žukov.